

GUNNAR EKELÖF

Jesper Rasmussen

Dīwān over
fyrsten af Emgión

Eventyret om
Fatumeh

Vejviser til
underverdenen

På dansk ved Karsten Sand Iversen

FORLAGET VANDKUNSTEN

Dīwān
over
fyrsten
af
Emigión

1965

Dīwān *Digternes digt er uden rim;
jeg ville kun ordet 'hende',
kun lyden 'hende'. For 'hendes' skyld
vil jeg sælge alt for intet.**

Tarjumán al-Ashwáq, XLII

* Oversat fra arabisk af Ellen Wulff

I *Jomfru! Af Tørst*
ayáasma tis atókou efter Vand af dine Hænder ...
Jomfru af Trøst
Du som er Savnets
af Ingen
som havde det været Nogen
Du som er Fattigdommens
Din Ensomhed er vort håb
og det at du ikke har nogen anden
at sørge over, sørge for
end os.

2 Jeg hørte i drømme:
– Ḥabīb, vil du have dette løg
eller kun en skive?
En stor tvivlrådighed faldt over mig
Denne gådes spørgsmål
var mit livs spørgsmål!
Ville jeg have delen frem for det hele
eller det hele før delen?
Nej, jeg ville have dem begge
såvel delen af det hele som det hele
og at der ingen modsigelse var i dette valg.

3 Jeg taler til dig
Jeg taler om dig
dybt inde fra mig selv
Jeg ved at du ikke svarer
Hvordan skulle du kunne
så mange som kalder til dig!
Alt hvad jeg beder om
er at måtte stå her afventende
og at du giver mig et tegn
inde fra mig, af dig!

4 Panayía, tag afstand fra mig
fra mig som søger dig!
Vid at jeg søger dig alene
som et aldrig tilvænnet barn
eller et aldrig fravænnet –

Nej! Mellem dine aldrig golve bryster
vil jeg lægge mit hoved
i sult!

Er du Ensom, uden søn
skal også jeg være ensom.

5 Rank, ensom
står du i det blå
af Nattehimmel
Uden barn
din egen Skæbne
Ærkeengle med seks vinger
på vagt om dig
Og jeg, den betyngede
fyrste af Emgión
her på et bjerg
»Ydmyg« hedder dette bjerg.

6 Jeg hviler mit hoved
på denne sten i et fængsel
Du er mit dækken
Din bæk er min ammes vise
om hest og gulddækken
Alt dette har jeg fået
alt dette har jeg mistet
Alt dette er mit

Jeg rider dig i møde
for at se dig komme
endnu en gang i min drøm.

7 Du trøster mig
du trøstende
Hvordan? Fordi jeg elsker
dit intime væsen. I min sjæl
har du trykket sporene af
små fødder, små tæer
som i det våde sand
af en strand –

Alligevel *er* du ikke –
Hvilken højde af Væren!
Jeg er – hvilken lavhed
af noget endnu uforbrændt
O lad mig varme disse hænder
ved dig, som ved en mangál.

8 Fyrsten af Emgión
en kurdisk fyrste
fanget i Vlachérne
helliger din Ild denne tale:
Jomfru som ingen ejer
som ejer Intet
Min sjæl havde sagt mig
at jeg skulle gøre Oprør mod dem!
Selv om snart mit hoved
sidder på en pig i Porten
er min Tanke hos dig
Jomfru af Ild og af Intet.

9 Mit hjerte er et udhungret barn
mellem mine ribben
et barn i et bur, sandelig
man rækker mig et stykke brød
mellem tremmerne

Jeg har ikke holdt hånden frem
Jeg har ikke taget imod noget
af kærlighed
Jeg spiser min sult efter dig
Jeg mætter min sult med sult
Er det din mening
skal det blive mit Forsæt.

I O Jeg ser dig, fjern
opstigende af Hav af Dis
med strengt lægget kjole
Du ser ikke mig

Men du Fremmede
Jeg stræber mod dig
jeg ror mod dig
som den der kun har én åre
Måske ror en stærkere
på den anden side
Mine hænder forgår i kampen
Nætters og Dages cirkler
beskriver skibet
Aldrig mister jeg grebet om dig
Du
skal være min åre!

II Intet, du liflige, forsonende
som lægger menneskers hænder i hverandre
til ligevægt
Du som har blomster i dine fingerspidser
som rører ved mig som et åndedræt
af alle mine sanser
Din duft, af hud
af stemme, af kærtegn
stærkere ved randen af Dig.

I2 – om hvad der er sket mig
enípnion spørg mig ikke

Så hyller hun mig forsigtigt
i en vid klædning
Hun giver mig maurisk vin
lægger mig til hvile
mellem forvitrende klipper.

I3 O du
som er usynligt til stede
Jeg mærker dine arme omkring mig
Du lod mig kysse
dit ene bryst
det over hjertet
Så gik du
efter at have kysset mine øjne.